

Poselství papeže Františka ke Světovému dni misií 2018

Společně s mladými lidmi přinášíme všem evangelium

Drazí mladí lidé, rád bych se s vámi zamyslel nad posláním, kterým nás pověřil Ježíš. Když se obracím k vám, chci oslovit všechny křesťany, kteří v církvi prožívají dobrodružství svého bytí jako děti Boží. K tomu, abych ke všem mluvil prostřednictvím tohoto rozhovoru s vámi, mě povzbuzuje jistota, že pokud se křesťanská víra otevírá posláním, které nám Kristus svěřuje, zůstává vždy mladá. „Misie upevní víru“ (*Redemptoris missio*, č. 2), napsal svatý Jan Pavel II. – papež, který mladé lidi velice miloval, a záleželo mu na nich.

Synoda, kterou budeme v Římě slavit letos v říjnu, měsíci věnovaném misiím, je pro nás příležitostí lépe a ve světle víry porozumět, co chce Pán Ježíš říci vám, mladí lidé, a vašim prostřednictvím pak i všem křesťanským společenstvím.

Život je poslání

Každý muž a každá žena jsou posláním, a to je také důvod, proč žijeme na této zemi. Být přitahován a být *pozván*: tato dvě hnutí naše srdce, a zvláště srdce mladé věkem, cítí jako vnitřní síly lásky, skrývající příslib budoucnosti a posouvající nás vpřed. Mladí lidé víc než kdokoli jiný vnímají, jak na ně život dopadá a jak je přitahuje. Žít svou odpovědnost za svět radostně je veliký úkol. Znam dobře světlé i temné stránky toho, když je člověk mladý, a když si vzpomenu na vlastní mládí a na svou rodinu, vybavuji si, jak silnou naději jsem měl v lepší budoucnost. Skutečnost, že jsme se na tomto světě ocitli ne z vlastního rozhodnutí, nás vede k úvaze o iniciativě, která nás předchází a z níž se naše bytí odvozuje. Každý z nás je povolán zamyslet se nad tímto faktem: „Já jsem posláním na této zemi, a proto jsem na tomto světě“ (*Evangelii gaudium*, č. 273).

Hlásáme vám Ježíše Krista

Hlásáním toho, co obdržela zadarmo (srov. Mt 10,8; Sk 3,6), se církev může s vámi, mladí lidé, dělit o cestu a pravdu, které dávají odhalit smysl našeho života na této zemi. Ježíš Kristus, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých, se nabízí naší svobodě a podněcuje nás, abychom tento pravý a plný smysl hledali, objevovali a hlásali. Drazí mladí lidé, nebojte se Krista a jeho církve! Nalézá se v nich poklad, který nás naplňuje radostí a životem. Můžu vám to potvrdit z vlastní zkušenosti: díky víře jsem našel pevný základ svých snů i sílu je uskutečnit. Viděl jsem, jak velké utrpení, veliká bída poznamenávají tvář tolika bratří a sester. A přece ty, kdo zůstávají s Ježíšem, zlo podněcuje jen k ještě větší lásce. Mnozí muži a ženy i mnozí mladí lidé velkoryse nabídli z lásky k evangeliu sami sebe do služby svým bratřím, někdy i za cenu vlastního mučednictví. Ježíšův kříž nám dává poznat Boží logiku sebeobětování (srov. 1 Kor 1,17-25) jako způsob, jak hlásat evangelium pro život světa (srov. Jan 3,16). Ty, kdo zahoří Kristovou láskou, její plamen postupně stravuje, a těm, které milujeme, pak dává růst v porozumění, osvětluje je a rozněcuje (srov. 2 Kor 5,14). Po příkladu svatých, kteří nám odhalují širé Boží obzory, vás vybízím, abyste si za všech okolností kladli otázku: „Co by na mém místě dělal Kristus?“

Předávat víru až na konec země

Také vy, mladí lidé, jste se prostřednictvím křtu stali živými členy církve, a společně tak máme poslání hlásat evangelium všem lidem. Stojíte na prahu života. Rosteme-li v milosti víry, kterou nám předávají svátosti církve, vtahuje nás to do proudu svědků, kteří od pokolení do pokolení zajišťují, že moudrost zkušenějších slouží jako svědectví a povzbuzení těm, jimž se otevírá budoucnost. Mladým lidem pak zase svěžest a nadšení umožňují stát se zdrojem podpory a naděje pro ty, kdo se už blíží na konec své cesty. V této směsici různých životních období buduje misijní poslání církve mosty napříč generacemi, v nichž naše víra v Boha a láska k bližnímu představují zdroj hluboké jednoty.

Toto předávání víry, které je jádrem misijního poslání církve, se uskutečňuje „nakažlivostí“ lásky, v níž radost a nadšení jsou projevem toho, že člověk ve svém životě našel nový smysl a plnost. Šíření víry přitažlivostí vyžaduje srdce, která se lásce otevírají a nechají se jí zvětšovat. Lásce není možné klást omezení, protože je silná jako smrt (srov. Pís 8,6). A toto šíření plodí setkání, svědectví a hlásání, rodí se z něj milosrdnou láskou podněcované sdílení s těmi, kdo jsou víře vzdálení, je jim lhostejná, nebo se k ní dokonce stavějí nepřátelsky. Právě lidské kulturní a náboženské prostředí, kterému jsou Ježíšovo evangelium a svátostná přítomnost církve stále ještě cizí, představuje nejzazší periferie, onen „konec země“, kam jsou Ježíšovi učedníci-misionáři už od prvních Velikonoc posíláni s jistotou, že jejich Pán je stále s nimi (srov. Mt 28,20; Sk 1,8). Říká se tomu *missio ad gentes*. Tou nejopuštěnější periferií ze všech je místo, kde lidstvo potřebující Krista zůstává k víře netečné, anebo se dokonce k plnosti života v Bohu staví nepřátelsky. Každá hmotná i duchovní bída, každá podoba diskriminace našich bratří a sester je vždy důsledkem odmítání Boha a jeho lásky.

Všechny konce země jsou dnes pro vás, drazí mladí lidé, poměrně blízké a vždycky se do nich dá snadno „navigovat“. Digitální svět – všudypřítomné a stále dostupné sociální sítě – odstraňuje hranice, ruší vzdálenosti a redukuje rozdíly. Všechno se zdá být na dosah, tak blízké a bezprostřední. A přece se snadno může stát, že bez daru nasazení vlastního života budeme mít bezpočet kontaktů, ale nikdy se nezapojíme do pravého životního společenství. Zapojení se do misijního poslání až na samý konec země od nás vyžaduje, abychom odevzdali sami sebe v tom povolání, které se nám Bůh, umísťující nás na tuto zemi, rozhodl dát (srov. Lk 9,23-25). Troufám si říct, že pro mladého muže nebo mladou ženu, kteří chtějí následovat Krista, je nejdůležitější hledat a objevovat své povolání a vytrvat v něm.

Svědčit o lásce

Jsem vděčný všem církevním uskupením, která vám umožňují prožívat osobní setkání s Kristem, živým ve své církvi: farnostem, sdružením, hnutím, řeholním společenstvím a nejrůznějším podobám misijní služby. Kolik jen mladých lidí objevuje misijní práci ve voluntariátu jako způsob služby těm „nejposlednějším“ bratřím a sestrám (srov. Mt 25,40), a tak podporují lidskou důstojnost a svědčí o radosti z lásky a z bytí křesťanem. Tyto zkušenosti církve zaručují, že výchova mladého člověka se nezaměřuje jen na přípravu pro úspěšné zvládnutí zvolené profese, ale také na rozvoj Bohem svěřených darů a péči o ně, aby člověk mohl lépe sloužit ostatním. Tyto chvályhodné podoby dočasné misijní služby jsou plodným začátkem a skrze rozlišování povolání vám mohou také pomoci k rozhodnutí cele se darovat jako misionáři.

Z mladých srdcí se zrodila i Papežská misijní díla (PMD), aby podporovala hlásání evangelia všem lidem, a tak přispívala k lidskému a kulturnímu růstu všech, kdo žijí po poznání pravdy. Modlitby i hmotná pomoc, které lidé štědrě darují a PMD přerozděluje, Svatému stolci pomáhají zajistit, že každý, komu se dostává pomoci v osobních potřebách, může zároveň ve svém každodenním životě svědčit o evangeliu. Nikdo není tak chudý, aby nemohl dát to, co má, ale ještě spíš to, čím je. Rád zopakuji slova povzbuzení, která jsem adresoval mladým Chilanům: „Nikdy si nemysli, že nemáš co nabídnout, nebo že tě nikdo nepotřebuje. Potřebuje tě spousta lidí, myslí na to! Každý z vás ať si v srdci říká: Potřebuje mě spousta lidí“ (*Setkání s mládeží*, Maipú 17. ledna 2018).

Drazí mladí lidé, letošní misijní měsíc říjen, kdy budeme slavit synodu věnovanou právě vám, pro nás bude další příležitostí, kdy se můžeme stát učedníky-misionáři, lidmi stále vášnivěji oddanými Ježíšovi a jeho poslání až na nejzazší konec země. Marii, Královnu apoštolů, svatého Františka Xaverského a svatou Terezií od Dítěte Ježíše i blahoslaveného Paola Mannu prosím, aby se za nás všechny přimlouvali a stále nás provázeli.

Vatikán 20. května 2018, slavnost Seslání Ducha Svatého

FRANTIŠEK